

Kertész Imre minden létező magyar - és megannyi nemzetközi - kitüntetést megérdemel. A Nobel-díjas írónkról ma ömlengő fideszesek (pl. a kitüntetési ceremónián törtfehér kosztümben libegő-kedélyeskedő Schmidt Mária) magukról állítanak ki bizonyítványt: dicséretük olvasása után keserű ízt érzünk a szánkban, és a gyomrunk forog. Mert hol voltak akkor, amikor nemrég elvtársaik gyalázták Kertészt? Miért hallgat ma az egész bulvárfideszes-állampárti média? Valójában mit gondolnak Kertész Imréről és életművéről s az elmúlt század magyar történelméről? S amikor ütötték az írókat, hol volt Áder János, Orbán Viktor és Kövér László - azok a más korban tán viccesnek ható, sajnálatra méltó kis parvenük, akik a minap émelyítő gesztusokkal halmozták el Őt Sándor Móric gróf palotájában? (Sándor gróf - de az orbáni idolkok: Teleki és Bethlen is - ma biztosan szétrúgatná paripájával azt a giccses uborkafát, aminek a tetején görcsösen kapaszkodnak össze a gyüttmentek, a szájalmas, zsebredugott kezű és nyálasan szotyolázó kegyelmesek...)

Kertész Imre nem a jelenlegi önkénybe hajló hatalmat hitelesíti, amikor elfogadja az ordót, hanem a hazájának tesz nagyvonalú gesztust. Fölötte áll a kisstílű és változó politikának. Rajtunk, a magyar társadalmon és nem a mindenkori, jövő-menő hatalmon múlik, hogy mennyire becsüljük meg értékeinket, a hírnevünket öregbítő honfitársainkat. Nem áll jól a szénánk...